

CATALANISTA.

Avant!

Algunes paraules hi ha que encara que en sí enclouhen tot un fons determinat y un fi absolut, no demostran ni una conducta en lo modo de obrar, ni una teoria en las ideas que semblan sas fillas naturals.

Avuy que pera relacionar tendencias oposadas, juntar pa rers distints, agermanar aspiracions contraries y fer comú lo fi que 's proposan diferents ideas, se buscan é inventan fórmulas que sigan lo llas que enlogui fins, aspiracions, parers y tendencias, avuy repetim, es precis, y més que precis, necessari, que s' esborgeixi la boyra que sobre la paraula «catalanista» s' ha estés.

La marxa del segle reclama que 's fasse llum, molta llum, pera que lluheixi ab tot son esplendor la sobredita paraula, que calificant una classe, las tendencias dels homens que la componen l' han desvirtuada, empenyent la restauració de nostre reneixement catalá, vers la via de la que deuen apartarse los verdaders fills de tan gran com desgraciada nació d' ahir.

La restauració del catalanisme no vol dir de cap manera la restauració del modo de ser d' aquells temps, que encar que grandiosos y may ben ponderats, no poden, ni podrán jamay ésser possibles avuy que 'l progrés y l' anhel de avansament es lo desitj de los que s' enorgulleixen en dirse fills d' una época en que tot camina á lo perfeccionament.

Quedin per la historia los recorts, quedin per lo libre que com nosaltres llegim, llegirán las generacions que seguir deuen, los homes que tenen de jutjarnos.

Observém y estudiém lo passat; sigan las lleys y las costums consuetudinarias objecte per nosaltres d' esplay y d' entusiasme, pero no 'ns fanatisém ab ellas, no volguém reproduhirlas, no las portém al terreno práctic, si no es lo anhel que 'ns dona foras, camp sens fertilesa, prat sens vida, jardí sens flayres nous y delicats, montanya que amenassi desplomarse, abism que 'ns atrau, qual fons nos domini y cegui.

Catalanista, encar avuy té una interpretació sumament oposada pera molts que, seguint lo curs emprés per nostres literats, esmentan sols en revistes, llibres y en tot quant en catalá produheixen nostres premsas, una tendencia de restauració vers las antiguallas y cosas que no poden anovisar ab lo estat actual de civilisació.

S' han desenterrat lleys y documents, s' han analisat y jutjat, s' ha escrit sobre d' ellas ab lo afany ab que escriu lo qui está enamorat de sas propias conviccions, fins s' han fet comparacions, mes per desgracia, may d' aquestas n' ha sortit la llum verdadera, y com temerosos y apahordits, no han tingut prou esma pera mirar front á front lo passat y lo previndre, y han reixassat ab forsa, encar que débil, lo ample cami de las grans ideas y de los grans aconteixements.

No fa molts anys, en 1874, sortí premiada en los Jochs Florals, una poesia del distingit poeta D. I. Reventós, qual titol es «Al segle» y verdaderament no 'ns es possible comprendre com poden la joventut y lo talent, produhir tan terrible anatemata contra una época que 'ns honra ab las conquestas conseguidas sobre tot lo que fins impossible nos era somiarho.

Y Catalunya, que sempre ha caminat devant en lo que ha sigut motiu de perfeccionament pera la nació espanyola, que sempre ha estat la primera en recullir la sava vivificadora que d' altres països nos seduhia, per sos práctichs y nombrosos beneficis, que fins de son innat estímul ha produhit lo que ab enveja primer, pero ab entusiasme després, han atmés los estranys, Catalunya no pot de cap manera renegar del segle XIX, llessantse al espay d' investigacions, si be lloables per lo que llum dona á nostres primitius temps, ridiculas y estranyas pera ferne bells ideals de vida práctica, avuy que la ciencia resolt los mes complicats problemas de la naturalesa, la moral dicta lleys que consignan al home sa entera dignitat, y las arts adornan y enjoyan la obra del mon, y per lo tant lo palau de la grandesa y magnificencia del sér humá.

Es hora, donchs, de que los que «catalanistas» se diuen, agermanin sas aspiracions ab lo esperit de las modernas escolas, á fi de que los esforços fets en aquets anys de mohiment y de revolució, en lo que á la vida propia de Catalunya corresponent, no sigan estérils é inservibles y la monotonía y lo temor no acabin ab los bons desitjos de la joventut que ab tanta fermesa se dedica al conreu de lo que á nostre terra reporta gloria.

Lo espay que devant tenim es gran y esplendorós, vencém los obstacles que per arribarhi nos han aixecat y donarém á la paraula «catalanista» lo valor que deu tenir, essent lo sello de avansament y civilisació.

S. Alsina y Clos.

Morta.

Batent, demunt ton cap, las negres alas,
la mort apagá 'l flam de tos ulls bells:
volá l' esprit á las etéreas salas
guiat per la llum d' ells.

M. M. PALÁ.

Pensaments.

¿No saben perque molts cops recelo de las donas?
—Per que portan cúa.

Lo millor jutge de la dona es lo mirall, puig ell sab si sa bellesa es postissa ó natural.

Lo millor modo de arreglar una cosa es desarreglarla del tot.

La modestia estremada es la vanitat franca.

Hi ha grans divergencies en si es lo sol ó la terra qui volta; la millor prova qu' es la terra es que may estem segurs de lo que fem.

L' orgull es lo paper mes franch que fa 'l neci.
JOSEPH CARCASSÓ.

La cansó dels cansells.

.... Que lo vendo muy barato
pero nada de fiar.
Invincible Malagueño.

Un vespre estantme prop de un bazar
«blava» escal ta me va contar,
que quan los pisos
«mal d' ulls» tenian
y arreu, frets grisos
cansells obrian,
prop de la escala van reunir-se
las claus que tancan de baix a dalt,
per despedirse
d'aquell portal.

La porta deya, deya brandant;
—De un rich panyero y sa bossa gran,
voldria sèbre
la historia mansa
y en temps de «febra»
la recordansa,
tindrè, quan veigi baixà algun moble
y a la fatxada la explicaré,
lo pis mes noble
va dir—jo ho sé.

Diners contava detrás de mi,
de nit y en l' hora d' anà a dormi
mon cos crusaba
de grans cadenas,
tras meu passaba
las nits serenas;
no se si á causa de tornar pobre
va despedirse d' aquet primé,
lo pis de sobre
va dir—jo ho sé.

Lo que en los panyos va adelantar,
va perdre, al vèndreho tot á fiar,
sols van quedarli,
quaranta duros
que van donarli
los dels «seguros»
quan fum d' incendi son taulell feya,
no sé dels quarts lo que 'n va fé
lo ters pis, deya
—be prou que ho sé.

Provant fortuna va anà á la bolsa
y allà en la sala que l' or s' espolsa
comprà algun bono
quan molt pujaren;
cambiantse 'l trono
molt mes baixaren;
y á un senyor deya — lo jaqué, rébil
sens cap escrúpul — no sé 'l perquè,
lo quart pis, débil,
deya — jo ho sé.

Vengué sa roba y ab diners pochs,
creyent doblarlos, va seguí 'ls jochs;
en una banca
las nits passaba,
l' última «blanca»
frisant jugaba
quan ple de rabia que ja no hi veyia
va treure 'ls mobles i qui sab si 'ls te!
lo quint pis deya
—jo sols ho sé.

A un mal drapaire los va portar
y ab lo producte lográ pagar
trista mesada
que encar debia,
badall que enfada
sa boca obria,
mes no se 'l pobre si encare piula
ni si al deixarme mes sort tingué,
lo terrat xiula
—be prou que ho sé.

Va vení al quarto desembrassat
que á la nit tancó fora al terrat;
sol l' habitaba

com l' hermitana:
com res menjaba,
morí de gana;
dintre una caixa deixà la fatxa,
no sé l' enterro que l' hi van fé,
y la torratxa
va dir —jo ho sé.

La matinada que á la frescor,
damunt meu, dava sa gran fator,
lo gall cantava:
pudent carruatge,
l' hi senyalaba
l' últim viatge;
y l' escaleta que 'l vent la obria,
justantse mitja mormolá ab gel
—ay del que «fia»—
prou «se 'n va al cel».

Altres misteris van ser contats
avans que 'ls pisos fossen llogats;
¡cap sens vereno!
las claus ploraren;
cantà un sereno
quan no cridaren,
«Baco» guíaba sa passa «torta»
que ab tantas esses feya un «escrit»,
y ran la porta
«queda dormit».

GESTUS.

Discurs de gracias.

En la festa anterior 'ns várem descuidar de donar lo discurs de gracias al públich en general ja que part d' ell nos ha honrat ab sa favorable acollida gastantse 'ls clàssichs dos quartets, y en particular á tots los periódichs que s' han ocupat de la nostra sortida, aixis com á «La Bomba», «El Mosquito» y «Revista Suburense», per habernos tornat la visita además de denar compte de la nostra aparició, cumplint mes bé encare que certs periódichs que fan gala de mes democrátichs.

Are no 's pensin que estirem una corda per que soni una CAMPANA!!

Parodia.

Nostre company En Joseph Verdú (Gestus) ha acabat de parodiar lo drama del sigle dinou «O locura ó santidad» del senyor Echegaray.

Creyem que dintre curt temps la veuran estrenar en un de nostres teatres ab lo titol de «O beguda ó dignitat».

Los metjes d' avuy.

Com que sempre retirem tart, de dotze á una de la nit del dissapte anterior, presenciárem en lo carrer del Cuch de Sant Pere, un merescut escándol dedicat al metje senyor Mon, qui al anunciarli que la coneguda actriz senyora Pallardó estava en las ansias de la mort, tingue la amabilitat de dir que tenia son y que ho esperessin per l' endemà.

¡Quina barra te 'l metje senyor Mon! ó millor dit: ¡quin MON mes ingrati!

La llumanera.

L' hi basta ser catalana á «La llumanera» de Nova York pera que son progres satisfassi á tots los cors catalans.

Nosaltres com á tals nos alegrem de que 'ls suscriptors l' hi aumentin cada dia y que fins en los dibuixos millori.

Apropósit de dibuixos de «La llumanera»: pochs dias fa que vam veure un grabat del senyor Pahissa que 'l deurá portar dintra poch lo sobredit periódich, en una de las «cartas á la dona» segons se comprén hasta en lo mateix grabat; en qual escena hi ha un catalá y una munió de gent, que reputará al senyor Pahissa fins á fer creure que no sols fent caricaturas mereix lo nom de ventatjós artista.

A Catalunya no hi falta res.

Llibres nous.

Lo jove escriptor en Pau Bertran y Brós acaba de posar á la venda un llibret, titolat: «De flor á flor», que conte dotze magníficas poesías.

Aixis mateix l' editor En Ignocent Lopez, ha publicat la segona edició del tomo de poesías titolat «Algo», degut á En Joaquim M.ª Bartrina, jove poeta suficientment conegut pera que nosaltres intentem fer un judici del citat llibre. La nova colecció conté á mes de las anteriors algunas altres poesías originalissimas, com totas las del senyor Bartrina, y una traducció de la magnífica «Epístola» premiada en los «Jochs Florals» de l' any passat, deguda á l' inspirat poeta En Joseph Martí y Folguera.

Barberillo soy....

Habem rebut un llibre titolat: «Guía del Peluquero y Barbero», escrit ab tots los PERLS del senyor Miró, mestre d' escola, Barbé, Ferruqué y autor de la célebre «Tintura espanyola».

La recomaném als que signin perits en la materia que podrán apendre «sobre el remojar» y literariament parlant se veu que l' autor «corta el pelo fisiologicamente» que vol dir «que cuanto mas jabon antes corre mejor la navaja» porque «aixó y tallar cabells» es lo seu ofici.

A la venda.

S' hi ha posat ja la apaladida pessa en un acte del senyor Artan, «Una calaverada», que en las principals librerías la trovarán per 4 ralets no mes.

La gloria.

Renoms brillants se fan ab falsas glorias
Com ab cartons d'aurals: se fan culrassas
Y, de lluny, tot es or pel curt de vista.
J. M.ª Bartrina.

Preguntant per tenir gloria

A un amic com s' ha de fer,
Aixi ab joya 'm va respondrer:
—Vesten á dos dels cafés
Que hi ha á la Plassa Real;
Y allà hont vejais forsa gent
Disputant d' arts y de lletres
Y de Jochs Florals, t' hi asseus.
Quan vols encendre 'l cigarro
Demanas foch á un d' ells.
Ja fas l'ullet á n' al mosso
Per que no cobri 'ls cafés:
Com que pagas, ja ets amic;
L' endemà hi vas, lo mateix;
Ja 'ls parlas tu de fer versos,
Y com que ells no fan res mes.
Mentres pagas, ja ets poeta,
Si no pagas, ja no ets res.

Que los Jochs Florals s' acostan,
Vingan «techs» á ca'n Justench;
Y com, pagant, ets un «sabi»
Llorejat als Jochs te veus.
Allavors en la «Gaceta»,
En la «Crónica», l' «Correu»,
Lo «Diari» y «Renaixensa»
Estampat veuslo nom teu
Y 'l poble dic ¡es un sabi!
Mentres diu ton pensament,
Si ho so' es perque so 'l «pagano»,
No pels meus mereixements.

Quan vaig sentir tals paraulas
Vaig dir: si aixis la gloria es,
No vull glorias que 'm deshonrin
Als ulls de qui las coneix.

J. GARRIGA Y LLIRÓ.

Toros.

Las dos corridas donadas ultimament en aquesta plassa han proporcionat á la Empresa altres tants plens. La primera corrida fou bona, pero creyém que la dita empresa, deuria acontentar millor al públich que tant l' afavoreix, no pegantli castanyas com la que l' hi ha pegat en la segona corrida, en la que sortiren «toros» que no eran mes que cabras y en prou feynas....

En «Lagartijo» hé com sempre, aixis com los banderille-ros y picadors

D' En Villaverde.... val mes no parlarne....

La Revista Suburense.

Vaja, per mes que vulga aquesta revista no pot amagar que está inspirada per un apotecari, ja que al consignar en sas columnas nostra aparició nos desitja l' humor á dosis com si 's tractés de una recepta; ho lamento.

Y are que parlo de lamentar: aquellas LAMENTACIONES d' «n Calderon ¡ay! de «n Silvio, las podrian posar en música lo Mestre Titas ó en Zanaya, y cantadas per en Panxample ¡ay filla! quina dosis d' HUMOR!

Desitjaria que ho fessen PARA SOLAZARNOS.

Fent «La Almoneda».

Sortí al Espanyol un comparsa que portaba desbotonat lo pantalón, y va dir una dona;

—D' ahont deu venir?

Al adonarsen ell se « cordá » 'l botó, y llavors va dir un altre.

—Ja por anar per tot arreu que ja SE SAB CORDÁ LAS CALSAS.

La protecció literaria.

Aquesta associació ha repartit ja DE FLOR Á FLOR, del Sr. Bertran y Bros, LO ROMANCER CATALÁ, del Sr. Ubach y Vinyeta, y FLORS DE MAIG, de varios autors, además de las FANTASÍAS del Sr. Felip de Saleta, CLAVÉ, del Sr. Mesures, TTADICIONS DEL VALLÉS, del Sr. Maspons, y MEL Y FEL del Sr. Riera y Bertran, que ja tenia repartidas anteriormente.

Set obras son las repartidas y 120 los asociados que 'ns sembla estrany que per 12 rals cada trimestre no hi veyem encare, entre aquestos, alguns escriptors que fan gala de protectors de la literatura catalana, com los senyors Vidal y Valenciano, Apeles Mestres (1), Bartrina, Roca y Roca, Frederich Soler (Pitarra), Capmany y altres.

Desitjariem que cada hui d'ells y hasta dels bons fills de nostra terra anessen al carrer dels Arcs de Junqueras, número 7, pis 2, á dar 12 rals al senyor Manel Pau per que la llista s'engreixés de satisfeta.

Cap sacrifici es aquest, supost que las obras que te repartidas si s' haguessen de comprar una per una valen mes que 'ls trimestres que hi ha pagats.

AB MOLT GUST

Habém vist que la Societat de «Lo Niu guerrero» prepara un nou certamen é insertém á continuació la convocatoria que se 'ns ha remés, ab autorisació de augmentarla ab novas ofertes, del humorístich certamen que prepara dita Societat

LO NIU GUERRERO.

enaventuradament los invencibles (no Malagueños) que componen aquesta célebre y celebrada Societat, ha resolt per segona vegada obrir sos eventuals Jochs Florals-guerrers-cómichs-sérios y humorístichs baix lo següent

CARTELL.

Los amantes acérrimos de la rima poética de Clemencia Isaura, Frá Lluís de Leon, Quevedo y Calderón, los descendents de los Tirteos, Turismundos, Seniófredos, Jaumes y Borrells; los nets de la rassa Goda y Llatina; los que 'ls bull en sas venas la rojenja sanchi de los Almogávares conqueridors de la Grecia, los que no desdiñen ni un ápice del guerrejador de las Gálias en Mauregato y Julio César, los que com lo Cit, Pelayo, Urg y Roger de Flor, estém sempre en bona lit disposats á fer com ells, ser guerrers de pura alcurnia, ab la sencilla diferencia de que aquells batallavan notablement en lo llur camp, defensant la Patria, la Fè y lo Amor, y nosaltres ho fem soculentament en alegres fontadas, flayrosas salzaredas y entre festinas boiras divertintnos ab pochos gastos; ¡Llohor á la guerrerada!

Axis donchs, los mantenedors de que formém part, hem determinat ab fetxa d' avuy fer una crida, obrint un nou y verdader certamen-bélich-jocós-bufo y característich, en catalá propi de nosaltres y de la llengua de 'n Balaguer, Collell, Rosselló y Sabatas y Mitjas blavas, adjudicantse los següents

PREMIS ORDINARIS

(pero fias).

PRIMER: *Flor natural* del temps, á la mes bunyol-incomprensible poesia, versificada ab reglamentaria forma.

SEGON: *Una copa* com las de Baco, á qui millor poétich-humorísticament canti *Lo néctar de Noé*.

(1) Que precisament deu estar mes agraht a la associació per ser seva la primera obra repartida.

TERCER: Una ploma artistica al que escrigui millor un poemet de *L' amor de un guerrier*.

PREMIS EXTRAORDINARIS.

1. *Una lira*, oferta per En Murtra al que presenti mes xiste en quentos ó anécdotas, en prosa ó vers.

2. *Las tres gracias*, imitació de una font de pastel, de D. Jaume Verge, á qui retrati ab colors mes vius ab prosa ó vers «La Rambla de las Flors».

3. *Un tomo d' epigramas catalans* lucrosament encuadernat, al epigrama que reuneixi las tres qualitats de Enginy, Laconisme y Moralitat, premi que ofereix la redacció d' aquest setmanari.

4. *Dos acuarelas*, ab marchs daurats, regalo de un Mestre (sense noys) a la cansó cómica-poética de «Las engunias d' un Mestre d' Escola».

5. *Un distintiu clássich* al que fassi mes abundant recopilació dels «Quentos de Mataró», ofert per lo senyor Miraneyas.

6. *Uns brots artístichs*, oferta del senyor Gestus, á la millor poesia gimnásticament rimada que canti «las ruinas del Palau de Barcelona».

7. *Un tomo literari* de la societat «La silenciosa» á la mes bermosa y rica poesia en serio, pera publicarla, sobre qualsevol tema.

8. *Quadro oleográfich* ab march daurat, regalo d' un que va y vé d' Horta, á la verdadera necrologia del «General de 'n Carnestoltes».

9. *Un ram de fullas d' alsina* ab treballs poétichs sobre paper, al que mes s' inspire en «Las flaquezas humanas», oferta feta per un Anton dels Ases.

10. *Una rosa argenaria* del centro Antidina-cosmopoliterápich á la poesia «Que tormenta nos amaga» y que porti per lema «Panxa, Fideus y Arros».

11. A la millor poesia «A la lluna» se n' hi regalará *mitja*, oferta del senyor Bom.

12. *Una dotzena de plats* del senyor Junyent á la millor poesia de «La font del gal».

13. Al que escrigui millor un article á las bellas del pagés pintat en la paret de ca 'l Estevet del pla de la Boqueria, un aficionat á las herbetas estomacals, l' hi regala á un original.

14. *Un quadro al oli*, retrato de un árabe (estret del natural), al que millor canti «Las delicias del Serrallo», oferta feta per lo Noy gran, deixeble d' Apeles.

15. *Un punyal* á la poesia en llohansa al Teatre Odeon, ha ofert també un *assistent* d' aquell teatre.

16 y últim. *Un mirall per las pubillas* ofert per En Xeringuilla, al que canti «La crápula».

Aquestos dinou premis son los que s' ofereixen: aixis donchs, desitjem á tots los que universalment vulgan pendrehi part, que tinguen llum á inspiració per obter á tots enviant las composicions sense nom, acompañadas de un carpeta hont hi haurá tancat lo del autor, que no 's desclourá fins lo dia de la distribució de premis que tindrà lloch lo diumenge 10 de Juny á bordo de un barco del port de aquesta capital.

Las composicions totas, podrán ser escritas ab tot l' humor que alcansin sos autors, sens trespasar los límits de la descencia y dirigidas al Secretari d' est Consistori, carrer Ample, n.º 15, botiga, desd' avuy fins á las dotze de la nit del dia 3 de Juny del present any.

Barcelona 20 de Maig de 1877.—Per lo Consistori de «Lo Niu guerrero».

JOSEPH O. MOLGOSA VALLS.

Ma Musa.

A mon amic Ll. J. ab motiu de no assistir á son casament.

Ja sé que estás descontent de la meua pobre Musa, porque valentse de escusa no vingué á ton casament.

Ja se qu' has dit en cert lloch parlant d' ella ab ven ayrada, qu' es Musa poch inspirada ó Musa que estima poch.

Mes jo 't dich que vas errat puig si ella s' ha obtingut,

de vindre, sols ha sigut per tindre 't massa amistat.

¿Com vols que ab alegre cor vingues á cantar cansons, quan las tevas il·lusions son las feridas de mort?

¿Com vols que disposta á broma vingues vestida de festa, á veurer la mort funesta de la llibertat d' un home?

¿Ella aplaudir lo dogal terrible, que estreny ton coll? fill meu: si tu estabas foll «ma Musa» no 't vol tant mal.

¿Si un home de bon humor ballés devant de un penjat, no seria bent vritat que tindria molt mal cor?

Fiat donchs á tals rahons si «ma Musa» no ha vingut, es qu' ella may ha sigut amiga de eczeccions.

Tu ets mort, no tinc res que dirhi ¡ja ets á la gabia! endavant! mes no vulgas que «cantant» te acompañi al cementiri.

Pensa be, per mes que á voltas estiguin curts de pessetas, que en lo mon no son los poetas los que van á cantá absoltas.

Y sols puch, per desventura, porque no es just que me 'n safi, jorá, escriure un «epitafi» en la teva sepultura.

J. M.ª CODOLOSA.

Euterpe.

Los concerts matinals que dona eixa reputada societat coral, en los Jardins del Tívoli, se veuben molt concorreguts de tots los amants de la música y poesia catalanas que además de aplaudir las composicions del malhaurat Clavé, no deixan de ferho ab las novas que dita societat presenta.

Demá dona son ters concert, que á no duplar, per la varietat del programa, no desmereixerá dels altres.

A Romea.

Tal vegada estrenin aquesta mateixa temporada la comedia que acaba de escriure lo senyor Frederich Soler (Pitarra) «L' hostal de la Ferigola». Creyem será digne de un Mestre en gay saber dels que al menos quan coneix que te de treure accésit als Jochs Florals sab posarse un pseudónim y no quedar en ridicul com altres, que 'ls está bé per golafres á no volguer que creixi un altre.

A Novetats.

Estrenaren una sarsueta en un acte titulada «Lo cantó», del senyor Alcántara.

No fa molt que nostre company de redacció En Joseph Verdú (Gestus) doná al públich una pessa en un acte també y ab lo mateix titol.

Essent imparcials fins ab nostres companys direm que 'l «cantó» del senyor Gestus está una mica «grasset» pero al menys «engreixa» mes al públich que pas lo del senyor Alcántara que de tant «magre» pot se morir de debilitat.

Al Prado.

Continuan fent «El amor de una bruja», del senyor Baruta, y la rondalla del mateix autor «La nit de San Joan», abont los coros cantan la verbena del malhaurat Clavé.

A propósit de coros, en l' intermedi vam sentir «una alborada de amor», música del senyor Miró, y lletra del jove poeta don Enrich Franco.

A Vilanova.

Se diu si al estiu próxim anirà al teatre del Tívoli de aquesta vila una companyia catalana de reputats actors, entre ells los senyors Tutau, Soler (de Romea) Gervasi, Roca, Isern y altres que ya, com los anteriors, han treballat en la citada vila. Unicament lo senyor Soler es qui no coneix lo públich vilanoví ni 'l públich vilanoví al senyor Soler, pero assegurem á l' un y á l' altre una completa satisfacció y agrahtment.

Al Espanyol.

Estrenaren dijous la rondalla catalana en un acte, del senyor Baruta, que repetiren diumenge «Mefistófeles».

L' estreno fou satisfactori per l' autor que 'l cridaren y sorti á complaure 'l públich en lo final.

Aquesta rondalla respira gran esperit catalá y sobre tot «la cansó de la filosa» que diu ab sentiment la senyoreta Ricart, descuydantse no obstant de marcar be en sech lo

final de aquesta cansoneta, qual descuit l'hi roba un mes-rescut aplauso.

Lo soliloqui del «Mefistófeles» es digne també ja per lo bé que 'l diu lo senyor Panadés, ja per lo diabòlich del escrit.

Los senyors Verdet y Maspons també 'ns hi agradan aixís com lo senyor Solà que diverteix al públich prenent part en alo ball rodó 'hont s'hi fa aplaudir lo simpàlich ballari senyor Panadero.

Sino amohina al autor nostre concell dirém no mes que tregui aquella paraula de «la pell» que no es poética, la de «per fi 'ns hem salvat» en boca de un guerrer y además lo de «ay lo frare» de la nineta quan ven á Mefistófeles á qui no hauria de conèixer tant prompte, no obstant aquestas petitesas no privan de que la rondalla siga digna del autor de la «Filla del Mar».

Avuy.

Desitjosa la empresa del mateix teatre Espanyol, de presentar novetat de espectacles, ha disposat per aquestas festes de Pascua la primera y segona representació de la gran comedia de màgica «La estrella de oro».

— Ditxosa màgica.

Concert.

La «Associació Catalanista de expedicions científicas» està organisant un concert á benefici de la viuda del malhaurat artista Padró.

— Bravo.

Mira 'l tonto...

Parlant de comédias bonas ab son pare En Sebastià l'hi digué. — Cregui papá que m'agradan molt las «DONAS».

No vull ser ase

L'Anton DELS ASES m' enfada y 'm te tip de cap á peus: Sempre que de mi enrabona diu. — En Perico es DELS MEUS.

P. MATALASSÉ.

¡Quin consonant!

Un poeta molt pavana qu' es «matalassé», digué: — Busco un consonant á Tana — y posantli cert ba bé la má al clatell va dir — «Llana».

GALCERAN.

Un calsassas.

Desitjant ferli un obsequi, la seva dona, á En Panerás una entrada per los toros l'altre dia li va dar.

Dibentli, sabent qu' hi anaban los amichs de sa meytat: — Te la pago perquè digas que 't deixo aná ab «los companys».

Anton dels Ases.

Secsos.

Que pateixen las famellas nos conta la Pilar, y l' Angel, qu' es dels trapellas per dar gust á las donzellas, de sopte va contestar.

— Passen mals ratos, sufrir será lo destino, empero ser «hembra» es milló, ho puch dir, puig no 'm puch arrepentir d' esser jo MATXO á tot serho.

JOSEPH CAMPAMÁ.

Pintors.

Un pintor que tot fent lo «pagés» sab fe 'l senyó, anaba á ballar en una reunió 'hont feya veurer que no mes pintaba flors y figuras.

Al cap de poch lo seu principal lo va fer anar á pintar una cuina á casa las mateixas senyoretas qu' ell ballaba alabantse: y al obrir la porta sorpresas las senyoretas y sofocat ell, va dir:

— Mirin, no ho estranyin; vostés brodan y devegadas han de posar un pedás, donchs es igual, avuy jo, que fatx flors, vinch á posar un pedás á la cuina.

Un promés.

Un promés que la xicota sempre l'hi deya que no portes brusa ó sino l' abruiria, se 'n va anar á la Habana per veurer si fent una miqueta 'ls seus podria vestir millor.

Al mateix temps la xicota l'hi feya ja fastich, de veurer que sols volia presumits.

Vingué 'l dia de despedirse y va dir:

Vaja adeu Maria vaig á la Habana.

— Y gosas á marxa ab brusa?

— Si: «adeu!» quan tornaré ja 'm duré una AMERICANA.

G.

Un ataconador.

Va casarse fa vuit dias un ataconador y cremat va pegá á la seva dona.

Sa mare cridant, què fas? l'hi deya.

— Que voleu que fassi l' ofici de sempre?

Com soch ataconador «atacono» la dona que «n' hi falta un tros».

Altres casat de poch.

Un dels que adressan vigas á can Gurri va casarse ab una bona noya.

L' endemà va anar borratxo á casa seva y no poguent anar á adressar vigas, va dir la sogra á la filla:

— Ja t' ho deyan qu' era «vigaire».

G.

Nom de la flor natural

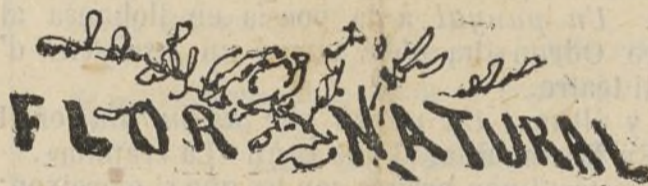
DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.

JOCHS-FLO-RALS.

Nom de la anterior

REINA DE LA FESTA.

— Donya endevinalla PES-CA-DÓ.

¿Vols ferme 'l favor Elvira de escoltarme un sol moment? Te diré 'l que mcn cor sent; mon cor que per tú suspira.

Des qu' un DOS TRES te vatx veure tan DOS QUATRE y tan ayrosa y la QUART DOS tan hermosa que no dormo, pots ben creure.

Un collaret te penjaba que cada hu que tenia ab la llum del sol, lluhia, y encantat me lo miraba.

Ab aixó Elvira, mcn cor, t' estima ab fe verdatge, y 'm torno molt DOS PRIMERA des que so un TRES HU d' amor.

Si alguna falta de TOT en la xarada has trovat dispensemela xicot, puig es facil ab un mot algo me hagués olvidat.

GUERRER VETERANO.

Tot hom me creu y sempre dich mentida ningú 'm creu may y sempre dich vritat may he respost si algú m' ha preguntat responch sens preguntarme y desseguida.

No he sabut dibuixar may en ma vida tota ma vida exacte he dibuixat al rich y al pobre tracto ab igualtat pobre y rich tracto ab diferente mida.

Faig dret al esquerrá que m' ho demana sens demanarme faig esquerrá al dret

dintre m'hi cap fins Monjuich y l' Habana, Dins m'hi cap perque soch mol estret, soch rich, vaig ple d' or, plata y porcellana, vaig ple de llana y pels, soch molt pobret.

G.

Lo nom d' aquesta senyora y 'l de la Flor natural lo sabrán diumenge pròxim si no l' han endevinat.

MEMORIA DEL SENYOR SECRETARI dels «Jochs Florals».

Vuitanta set son los treballs rebuts en secretaria fins á las 12 del mitj dia del Dimecres, resultant lo següent

JUDICI DEL CONSISTORI.

PREMIS ORDINARIS.

Premi de prosa. — Catalanista. — Accésit. — Crítica literaria. — Menció. — Assosiació catalanista. — Pensaments. — y Anécdotas.

Premi de vers: Desengany. — Accésit 1. — Lo bés primer. — Accésit 2. — Cansó d' amor (1). — Menció. — La nina y l' auellet. — Lo falcóner. — Dolora. — La mort del cego. — A! — La millor noblesa. — Anacreontica. — Recort amarch. — A una segadora. — y Lo dupte.

Premi d' humor. — La cansó dels cancells. — Accésit 1. — Pel darrera y pel devant. — Accésit 2. — Modas per las senyoras. — Menció. — Ma musa. — Musichs. — A la meva rassa. — y Equivocació.

PREMIS EXTRAORDINARIS.

Premi de fábules. — Lo llibre y las escobertas. — Accésit 1. — Lo llum y la papallona. — Accésit 2. — Las as y les es. — Menció. — El Mosquito y Filivert.

Premi de compare y comares. — Mira 'l tonto. — Accésit 1. — Un calsassas. — Accésit 2. — No vull ser ase. — Menció. — Secsos. — Quin consonant. — Lo vinater. — A la xicota. — Moneda de coure. — Lo pianista. — y Un metge.

Premi de Xaradas. — Si jo 'm pogués prima dos.... etc. etc. — Accésit 1. — Sent jo tant prima etc. Accésit 2. — Vols ferme 'l favor Elvira? etc. — Menció. — La primera es pa etc. — Premis de endevinallas. — En mi descansan y ploran... etc. — Accésit. — Soch petita y rebassada etc. — Menció. — Mirant-me ro 'm veus etc.

Carbassas. — Xaradas. — Novas. — Contestació á G. — L' amor de las flors. — Una aventura. — La rosa y la camelia. — Dupte. — Lo llibre bonich. — A don Albert Faura. — Que hi trovan? — Un petó. — Anita. — Cantars. — Epigramas. — Lo geperut. — La guerra. — La nina vanitosa. — Lo cunyat del sastre. — Cantarella. — Lo fill de la montanya. — Jo. — Tres y un. — Felicitació. — Al lector. — Un somni amorós. — Flor natural. — Luchas de una soltera. — Retrato de una coqueta. — Tinch casoria. — Epigramas. — Oh Anita! — A una hipocrita. — Un cas. — A una aymada. — Lo medallion perdut. — Cansó del temps. — Plors de una levita. — A una lleixa. — A una verja. — L' Anton Sus. — y Los Mestres en gay saber.

Lo que 's fa públich pera satisfacció dels interessats. Lo Secretari.

(1) Torní a mirar la memoria de la festa anterior y veuré que A Margarideta Carbonera es un títol de poesia rebuda y no un insult com creu.

S' ADMETEN ANUNCIS

Á POCH PREU.

LLIBRERÍA, PAPERERIA

Y DEPÓSIT DE MÚSICA

DE

M. PUJOL Y MARTINEZ,

Rambla d' Estudis, n. 5.

En dit establiment se trova de venda la

SENS RIVAL EN LO MON

TINTA DICRÓICA

comunicativa, senzilla y de colors

¡MILLOR QUE TOTA LAS CONEGUDAS!

No oxida las plumas ni castiga 'l paper.

Papers pera escriure, de totas classes.

	Rs.
BIBLIA DE LA HUMANIDAD, per Michelet.	12
LOS BESOS MALDITOS, per H. de Koch.	4
LAS MUJERES Y SUS NOMBRES — ELLAS.	6
FULLAS SECAS (poesias de D. S. Alsina).	2
VENUS RETOZONA.	4
MEL Y FEL (poesias de D. Joaquim Riera y Bertran).	6
BROTOS (14 poesias y 25 fábulas satíricas) de D. Joseph Verdú (Gestus).	4
MANUAL DEL PINTOR á la ayguada y al lavad.	3
CATECISMO de los Maquinistas y fogoneros.	10
EL MODERNO DESTILADOR LICORISTA.	24
Obras de Koch, de Verne, Mayne-Reid, Aimard y altres celebrats autors.	

Se admeten suscripciones á la Ilustració Espanyola y Americana, Moda, Correo

Y aquet periodich.

Secretaria: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5. LLIBRERIA.

BARCELONA: Estampa de Thomás Gorchs, Cárme, 38.